

ונשיא בית המישפט העליון כמדינה היה דובר אנגלית מהבית. אך כאשר ציווה עליו נשיא בית-המישפט המחוזי לכתוב את פסקי-דינו באנגלית, הסביר אגרנט כי הדבר לא יתכן. הוא

כאן, ולא כל אחד רצה להישפט לפני הקונסול הרוסי. ולהביא דבריו לפני בית-המישפט של הממשלה התורכית לא רצה. אתמול נתן לשופט כרוזכר כרי שיצדיק אותו ברצונו, בנוסף,

(המשפט מעמוד 31)
עליאש עבר קשה מאוד, והיה מעביר גם את המתחים בשעות הערב המאוחרות. הוא היה מקלל לי פגישות עם נשים, בגלל ישיבות הערב

עם השוכנים התורכים היו בעיות של שוחד ★ עם האנגלים היו בעיות של לשון

נתן הרצאה ציונית ארוכה לשופט האנגלי, והצליח לבטל את הגזירה.

מחסום המין

פרק שלם בספר מוקדש לאשה הראשונה, שהצליחה לעבור את מחסום המין ולזכות ברשיון עריכת-דין בשנת 1930. היתה זו **רוזה גינצ'ר בורג**, כלתו של אחריה. היא היתה אחותו של דוד הכהן, ואשה נמרצת ביותר. אחרי מאבק שארך יותר מ-10

כאשר אתה עומד לדין לפניו, ראיית כי הצדיק את יריבו, לא מפני שצדק הוא בריבו, אלא מפני שהוא נתן לשופט כפליים ממה שנתת אתה.

בתקופת המנדט התנהלה מלחמה קשה על זכותה של השפה העברית להיות מוכרת בבתי-המישפט. רוב המישפטים באותה תקופה התנהלו בערבית ובאנגלית. רוב עורכי-הדין היהודיים שלטו היטב הן בשפה האנגלית, הן בערבית. אך לעיתים היו כל הצדדים במישפט מוצאים לפתע כי השפה היחידה המשותפת לכל בעלי-הדין היא רווקא פולנית, רוסית או תורכית, ואז היה השופט מנהל את המישפט בשפה זו, ומתרגם את הפרוטוקול לאנגלית או ערבית.

לא כל עורכי-הדין היהודיים התעקשו על שימוש בשפה העברית רווקא. חלקם למד באנגלית, וחזר

המאוחרות, סיפר הד"ר **משה עזרי**, שהתמחה במישרד זה והיה, לימים, שופט בית-המישפט העליון. עם קום המדינה התמנה עליאש כציר הראשון של ישראל בכריטניה. חיפשו אדם שגאוותו האישית וגאוותו הלאומית ישקפו אל נכון את גאון המדינה ורמתה האינטלקטואלית. מספר הד שופט ברימוס חיים כהן, ולכן בחרו בעליאש.

הספר מספר גם על עורכי-דין ערביים נודעים, שעסקו במיקצוע בארץ בתקופת-המנדט. אחד מהם היה **אנוור אל-נוסייבה**, שלמד מישפטים באנגליה. הוא התמחה במישרדו של עליאש, ומקמה אחר-כך התמנה כשופט שלום.

נוסייבה היה אמיץ ובעל אופי. כאשר ישב לדין, בהיותו עדיין בן 25, ראה שוטר אנגלי מציב את רגלו על מושב הספסל. הוא לא היסס וגירש את השוטר מהאולם.

בספר מופיע תצלום המראה את נוסייבה משחק כדורגל, בנבחרת מישפטים, ב-1939.

ותק

של יום

לי ורדיין ערבי אחר, שבו עוסק הספר, הוא **אבקריוס ביי**, אחת הדמויות המופלאות של ירושלים באותה תקופה. מוצאו היה מחרטום ודתו נוצרית. בגיל לא-צעיר נשא במצריים אשה יהודיה, לאה טנבאום. בעת נישואיו היה אחד מעשרי ירושלים, אך סיים את הקריירה שלו בחוסר כל. אחרי שקרובי אשתו רוששוהו, היו שמועות כי התגייר, אך הוא נקבר כנוצרי.

בתקופה מסוימת היה שותפו של אבקריוס ביי, עורך-הדין **אדוארד דויד גויטיין**, לימים שופט בית-המישפט העליון במדינה. זו היתה אז השותפות היחידה בירושלים בין עורך-דין יהודי ולא-יהודי. אבקריוס ביי לא אהב במיוחד את מאמנו לשעבר, עליאש, והיה מקנטר את עורך-הדין **יהושע רוטנשטרייך** על שהוא עובר אצל הג'ינג'י, כינוי שייחד לעליאש.

עליאש היה כל-כך מקובל ונערץ על-ידי עורכי-הדין הצעירים, שרכים מהם פנו אליו לקבלת עצות. סיפר עורך-הדין **ברוך גייכמן**: יום אחרי שקיבל את הרשיון להופיע בבית-מישפט, התייצב בבית-המישפט העליון כדי לטעון, הוא חשש כי יהיו לו בעיות בגלל האנגלית הלקויה שבפיו, ושאל בעצתו של עליאש, זה אמר לו כי בכל פעם שיקטעו השופטים את דבריו וישאלו אותו שאלה יאמר: כבודו, מייד אני מגיע לנקודה וזה גייכמן השתמש בעצה זו שלוש פעמים, עד שקצרה רוחו של השופט האנגלי בהרכב, והוא החל צועק עליו. אז רכן על אוזנו שופט אחר ולחש לו דבר-מה. השופט האנגלי נרגע. הלחישה שלחש השופט היתה כי הוא זוכר את גייכמן מהבחינה לקבלת הרשיון, שהתקיימה יום קודם לכן, וכי גייכמן הוא עורך דין כעל ותק של יום.

למרות שלא היה עורך-דין, נזכר בספר גם הסופר **ש"י עגנון**. בשנותיו הראשונות של מישפט-השלום העברי, מוסד שיפוטי יהודי, היה עגנון מזכיר במוסד זה. היה זה עדיין בתקופת השלטון התורכי, כאשר לכל אורח ור היתה רשות להישפט לפני קונסול ארצו. וכך כתב עגנון על מישפט השלום העברי: רוב תושבי יפו מרוסיה

הקרן ע"ש הד"ר עיצאם סרטאוי

המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני

פרס סרטאוי

★ **קרן סרטאוי** (מיסודה של המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטיני) נועדה לעידוד המחקר והיצירה בסוגיות יסוד של העם הפלסטיני ובנושא הדיאלוג הישראלי-פלסטיני.

★ על פי תקנונה, מעניקה הקרן מדי שנה, סמוך למועד הירצחו של לוחם השלום הרגול, הד"ר סרטאוי, פרס כספי עבור יצירה בתחומי המחקר, הספרות והאמנות בנושאים שצויינו לעיל, ליצירות אשר תוגשנה, בין במישרין ע"י יוצריהן, ובין כהמלצה (בהסכמת המומלץ). פרס זה יועמד בשנת 1985 על סך 500,000 שקלים.

★ היצירות תובאנה לעיונו של חבר-שופטים בהרכב דלהלן:

ד"ר שמעון בלס
יעל לוטן
פרופ הנרי רוזנפלד
ברר יונס
ד"ר ג'ורג' קנאזע
ג'מאל קעוואר

★ חבר השופטים יוסמך, עפ"י שיקוליו, להחליט כי הפרס יחולק ל-2 או 3 פרסים.

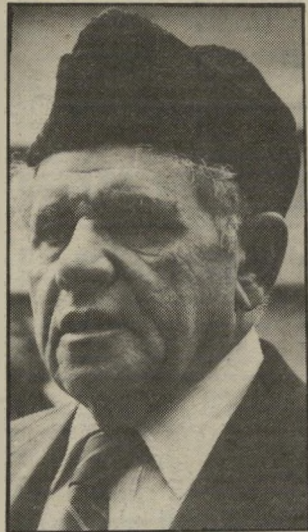
★ את ההצעות למועמדות לפרסים יש לשלוח בשני עותקים אל הכתובת הבאה: **קרן סרטאוי**, ת.ד. 2343, ירושלים 91204.

★ המועד האחרון להגשת הצעות הוא יום ו', 22 במרס 1985. הצעות שתוגשנה לאחר מועד זה לא תיכללנה במועמדות לקבלת הפרס.

★ המעמד החגיגי של הענקת הפרסים (שעל מועדו יפורסם כבוא העת) ישולב באירוע עיוני ו/או אמנותי, אותו תיזום **קרן סרטאוי**.

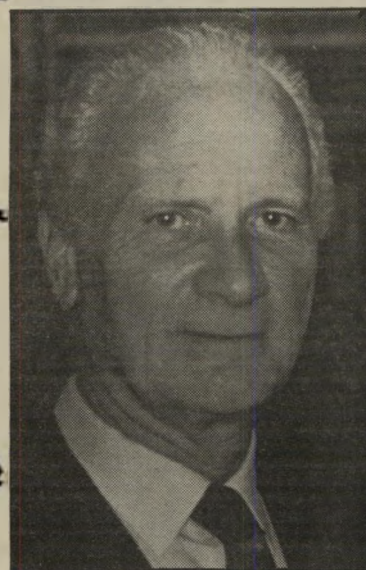
יהושע רוטנשטרייך
עבד אצל הגינצ'י

חיים צדוק
לא התקבל כמתמחה

מיכה בססי
בן של קונסול

מאיר שמגר
קיצור-הדין לאנשי אצל

נשים, הביאה לשינוי החוק ולהכללת נשים בין זכאים לקבלת רישיונות לעריכת-דין.

מאבק מסוג אחר ניהל נשיא בית-המישפט העליון כיום, השופט **מאיר שמגר**. עם קום המדינה פנה שמגר למועצה-המישפטית שהוקמה אז, וביקש לקצר את תקופת התמחותו, מכיוון שסייע ותרגם להקמת המדינה. הוא היה אחד מקבוצה של חברי אצל-ההתנגדו להשואה כזו היו **ישראל בר-שיריה ואליעזר פולונסקי**. מי שתמך בהצעה היה היועץ-המישפטי לממשלה דאז, יעקב שימשון שפירא. **אילנה אלון**

חדש NEW חדש NEW חדש

חדש בארץ ובעולם

פוטו פוסטרים

durán durán
george boy
michael jackson
brook shields
john taylor
david bowie
etc, etc...

מכירה בכל חנויות הפופ

ארמון רח' אילת 47, ת"א
03-657112, 657001, 653305
Armon

חוג ברמה אינלקטואלית
ובמגמה הומאניסטית -

לדיון בבעיות האדם, החברה האנושית, הארץ והעולם; וכן לפעילות בלתי-אלימה (ללא הגבלה בגילים).

פרטים: ת.ד. 921 ת"א 61008

מתיחת פנים
ללא ניתוח
בעזרת תרגילי התעמלות - יוגה
לשרירי הפנים
טל. 03-294041 - מינוי 051

תן טרמפ
לחייל